

sv. Anton Padovanski

Sveti Anton Padovanski spada med zelo priljubljene svetnike. Samo enajst mesecev po njegovi smrti ga je papež Gregorij IX. že razglasil za svetnika. To je bil v zgodovini najkrajši beatifikacijski postopek. Sredi prejšnjega stoletja, 16. januarja 1946, pa ga je papež Pij XII. razglasil tudi za cerkvenega učitelja.

Če danes obiščemo znamenito baziliko sv. Antona v Padovi, ki so jo zgradili kot nagrobno cerkev po njegovi smrti, vidimo vrste vernikov, ki tu molijo. Postavi se nam vprašanje: kaj je tisto, zaradi česar je ta ljudski svetnik tako privlačen celo v 21. stoletju? Kakšna je karizma, ki obdaja lik tega po vsem svetu čiščenega človeka?

Njegovo krstno ime je bilo Fernandez, rodil se je leta 1195 v bogati plemiški družini v Lizboni. Po dobri verski izobrazbi se je leta 1211 pridružil regularnim avguštinskim kanonikom v portugalski Coimbri in prejel

mašniško posvečenje. Nekaj let pozneje je mladi duhovik žaloval skupaj z ljudsko množico, ko so v Coimbri pokopali pet manjših bratov, misijonarjev, ki so jih umorili muslimani v Maroku. To ga je tako globoko pretreslo, da je sklenil, da bo prestopil v red manjših bratov in odšel v Afriko oznanjat vero. Leta 1220 je prišel k manjšim bratom v samostan v Coimbri in tam privzel ime Anton. Kmalu nato se je z ladjo odpeljal v Maroko, da bi tam oznanjal Božjo besedo. Komaj je prispel v Afriko, je tako hudo zbolel, da je bil več mesecev priklenjen na posteljo. Oslabljen in globoko nesrečen je spoznal, da mu ne preostane nič drugega kakor vrnitev na Portugalsko.

Med potovanjem po morju proti domovini je usoda odločila drugače. Hud vihar je zdrobil ladjo ob obali pred Sicilijo. Anton se je od tam podal v Assisi, kjer je prav takrat potekal generalni kapitelj v Porcijunkuli. Na tem kapitelju ga skoraj nihče ni opazil. Provincial pokrajine Emilia-Romagna se je zavzel zanj in ga vzel s seboj v gorski samostan Monte Paolo v bližini mesta Forli ob jadranski obali. Počasi je prišla na dan njegova izredna govorniška nadarjenost. Tukaj se je začela njegova pridigarska pot.

Odtlej je Anton stal na cerkvenih prižnicah, na velikih mestnih trgih in na morskih obalah, da bi ljudem oznanjal Božjo besedo. Od 1222. do 1224. leta je Anton deloval v krajih okoli Riminija in Milana, od leta 1224 do 1226 je bival v južni Franciji, leta 1227 pa se je vrnil v severno Italijo, kjer se je končno ustalil v Padovi. V središču njegovih prepričljivih pridig, ki so odpirale srca ljudi, je bil skoraj vedno boj proti krivovercem tistega časa, proti katarcem, albižanom in valdežanom. Njegova prizadevanja na tem področju so bila kronana z velikimi uspehi.

Seveda je zanj slišal tudi Francišek Asiški in mu nazadnje naročil, naj manjše brate teološko izobražuje.

Močno oslabljen in izčrpan se je Anton Padovanski leta 1231 umaknil na posestvo v bližini Padove, da bi si tam ponovno nabral moči. V krošnji nekega drevesa si je dal narediti sedež, ki je postal njegov najljubši kraj.

Papež Gregor IX. ga je zaradi njegovega izrednega poznavanja Svetega pisma imenoval "arca testamenti", "skrinja zaveze". Ko je Anton začutil, da se bliža njegova smrt, se je star komaj petintrideset let podal v ženski samostan Arcella pri Padovi. Tam je umrl 13. junija 1231 s spokornim psalmom na ustih. Leta 1263 so v navzočnosti redovnega

generala Bonaventura, prav tako velike osebnosti manjših bratov, njegove posmrtno ostanke prekopali in jih prenesli v Antonovo baziliko. Ob Antonovem grobu so se zgodili številni čudeži.